

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ελκοστών και πρώτων αριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἑννηακόσα καὶ ἑξή
καὶ ὅλα χάπια Μπαρμπαλέξη.

Γῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Ἐνδεκα τοῦ Μάρτη
τοῦ κατσουλογδάρτη.

Τριανταδύο σὺν ἑννακόσα,
μοῦτρα' στοὺς τοίχους κολλοῦνε τόσα.

Ἀγῶν ἐκλογικὸς
λίαν ἐμετικὸς.

Πάλι, φίλε Περικλέτο,
ἐκλογαῖς, διαδηλώσεις,
τῆς ἀμάκας τσιγαρέτο,
νέος χειμαρρὸς τῆς γλώσσης.

Σὲ πλατεῖαις καὶ σὲ δρόμους
ὑποψήφιοι γυρίζουν,
καὶ χωρὶς νὰ μᾶς γνωρίζουν
μᾶς χαϊδεύουν εἰς τοὺς ὤμους.

Ὑποσχέσεις κελαῖδούν,
καὶ σηκόνονται τὰ πλήθη
γιὰ ν' ἀκούσουν καὶ νὰ δοῦν
τὰ συνήθη συνήθη.

Μᾶρς, τὸ βῆμα σας ταχύ...
ὁ Κορδόναρος ἤχεϊ...
μᾶρς, ἐμπρὸς μὲ τὰ βιολιά,
τραγουδάτε τὴν Ἑλλά.

Τὶ κιθάραις νὰ κουρδίσω ;
ποιαῖς ἐλλαῖς νὰ τραγουδήσω ;
τί κορδόνα νὰ φωνάξω ;
τί σανίδες νὰ συνάξω ;
τί ρονκέταις νὰ τινάξω ;

Ὅλοι μοῦ φωνάζουν τώρα :
Φασουλῇ, μὴν πέρνης φόρα,
μ' ὅσα λὲς καὶ μ' ὅσα κάνεις
κόπους μοναχὰ ποῦ χάνεις.

Κι' ἂν φωνάξης τὰ κορδόνα,
κι' ἂν φωνάξης τῆς ἐλλαῖς,
δὲν θὰ' δῆς σ' αὐτὰ τὰ χρόνια
τῆς ἀντάρας τῆς παλαιῖς.

Τώρα σύμβολον κανένα, Περικλέτο μου, δὲν ζῇ...
ὅσοι τᾶκαναν τὰ πῆραν εἰς τοὺς τάφους των μαζί.

Κι' ἂν φωνάξης δλοένα
τὸ Κορδόνα, τὴν Ἑλλά,
μόλις φθάνουν βραχνιασμένα
ἔμπρὸς' στοῦ Θρόνου τὰ σκαλιά.

Πῶς μᾶς ἔκαναν τὰ χρόνια
τῆς ἐλλαῖς καὶ τὰ κορδόνα.
Νέα πάλιν ἰαχὴ,
ὁ Κορδόναρος ἤχεϊ,
τὴν Ἑλλά φωνάζουν ἄλλοι,
πρίτοι, Κόντε, πρίτοι, Ράλλη.

Πράγματα συνειδησιμὰ
σύμβολα ξεθυμασμένα
καὶ φαγὰ ξαναβρασμένα.

Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω
πῶς καὶ τώρα δὲν ἀνάβω
μὲ ρονκέταις σὰν καὶ πρῶτα,
μὲ βεγγαλικά καὶ φῶτα.

Ποῦ τὰμάξα, τὰ κερά,
ποῦ καὶ ὁ γέρος τοῦ Μωρηᾶ ;
ποῦναι, Περικλέτο, ποῦ
τὸ κορδόνα τοῦ παπποῦ ;

Πᾶνε καὶ ἐνθουσιασμοί,
πᾶνε καὶ φανατισμοί.

Σύμβολα δὲν εἶναι πιά,
κι' ἂν χρημῆξης σὲ γιαιμά,
κι' ἂν ἰδῇς ψηλά καθρόνια,
μὰ κι' αὐτὸ δὲν θάχῃ χάρι...
ἔβυσσε καὶ τὸ κορόδι
μὲ τὸν Κωσταγερακάρι.

Π.—Τὴν τωρινὴ τὴν ἐκλογὴ κύττα τί χάλι ποῦχει !...
ποῦ καὶ τοῦ Τσελεπίσσαρη τὸ τρύπιον τὸ τσαροῦχι ;
Κλάψε τὰρχαῖα σύμβολα, κλάψε καὶ τὰ καθρόνια,
κι' ἀπὸ τὰ τότε χρόνια
τίποτα δὲν ἀπέμεινε' στοὺς χρόνους τοὺς προσφάτους
παρὰ μονάχα ρήτορες γιὰ τοὺς θεομῶν τοῦ κράτους.

Πρὸς νέας ἐκλογὰς κεντῶ
πολίτας ἀγαστοὺς,
κι' ὀποψηφίους ἀπαντῶ
ἀγνώστους καὶ γνωστούς.

Μοῦ λένε τόσα πράγματα,
μὲ πέρνουν' στὰ γραφεῖα των,
μοῦ δίνουν καὶ προγράμματα
καὶ τὴν φωτογραφία των.

'Αἰτὸς' ψηλά καθότανε σ' ἀπάτητα κοιτόνια,
βαστοῦς' ἐλθαῖς' στὰ νύχια του, βαστοῦσε καὶ κορόδινα,
καὶ τραγουδεῖ καὶ λέει
τῶν ἐκλογῶν τὰ κλέη.

'Ἡ κάλλη δὲν μὲ συγκινεῖ,
κι' ἂν τῆς πατρίδος ἡ φωνὴ
μοῦ λήῃ σὰν φιλόπατρις νὰ πάω νὰ ψηφίσω
καὶ τὴν ἀπογοήτευσὶ παρήμερα ν' ἀφήσω.

Μὰ σήμερα σιχαίνομαι νὰ γίνω ψηφοθήρας
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ νὰ πηλαῶ,
καὶ θέλω μόνο νὰ μιλῶ
περὶ τῆς' Ἀλχεθίδας.

Μ' ὀποψηφίους' γέρασα
κι' εἶχα μ' αὐτοὺς ἐλπίδα,
μ' ἐκέρασαν, τοὺς κέρασα,
μὰ προκοπὴ δὲν εἶδα.

'Εγέρασα' στῆς ἐκλογαῖς
πολλῆς παραφροσύνης,
κι' ἐλέγχους εἶδα καὶ φυγαῖς
τῆς νέας Ρωμηοσύνης.

'Εγέρασα' στῆς ἐκλογαῖς, καὶ τὴν ἀποσταμένους
δὲν θέλω διόλου νὰ μιλῶ γιὰ τῶν Ρωμηῶν τὸ γένος.
Καμμία δὲν μὲ πρὸς πολεῖ
σὰν κι' ἄλλοτε ρουκέτα,
μῆτε κι' ἀμάκας, Φασουλῆ,
μ' ἀρέσουν τσιγαρέτα.

Μὲ κάλλει ποραγέρασα
καὶ μὲ χειμάρρους γλώσσης,
καὶ τὴν ζωὴ μου πέρασα
μὲ τὰς διαδηλώσεις.

Εἶδα κοπάδια βουλευτῶν
κι' ἀεροβάτας ρήτορας,
κι' ἐπεκαλέσθην μετ' αὐτῶν
προπάππους καὶ προμήτορας.

Καὶ μέσ' ἀπὸ τῆς μάννας μου τὴν δόλμα τὴν κοιλία
'φώναζα τὸν Κορδόναιο, 'φώναζα τὴν' Ἐλῆα,
κι' ἀπὸ τῆς κάλλεις ἡλιπῆα πολλῆς γλωσσόφατος,
πῶς ἀσπροπρόσωπο θὰ βγῇ τὸ κράτος τῆς μονιότητος.

Καὶ τώρα' στὰ γεράματα
τῆς ξύλης μου κράσεως
κοιμοῦμαι σὲ προγράμματα
μουντζουρωμένης δρόσεως.

Φ.—Μὴ τόσοι θλίβεσαι καὶ σὲ μ' αὐτὴν τὴν Ρωμηοσύνην,
τὸ γὰρ πολὺ τῆς θλίψεως γεννᾷ παραφροσύνην.
Τῆς ἀπογοήτευσως τὸ ἐξάλωμα παραῖτα,
σῆκω νὰ ξαναρίξωμε κι' ἐμεῖς καμμιὰ ρουκέτα,
κανένα παληομάσκουλο, κανένα βαρελότο,
'στὸ πόδι νὰ σηκώσωμε τῆς γειτονίας μὲ κρότο.

Φώναζε τὸν Κορδόναιο, 'φώναζε τὴν' Ἐλῆα,
μὲ τὴν ἀπογοήτευσιν δὲν γίνεται δουλειά.
Φαντάσου, βρε, ν' ἀπελπισθοῦν οἱ σύγχρονοι σωτήρες,
ὁ Κόντης μας, ὁ Ράλλης μας, κι' οἱ μετ' αὐτοὺς φωνητοί,
καὶ νὰ μὴ θέλῃ πιά κανεὶς Κουβέρνο ν' ἀναλάβῃ,
τί θὰ γενοῦν κι' ἐλεύθεροι, τί θὰ γενοῦν καὶ σκλάβοι ;

Τὸν νοῦ σου μὲ τῶν ἐκλογῶν τοὺς σάλους ἀπασχολεῖ...
μὲ τὴν ἀπογοήτευσιν δὲν πέρνομε τὴν Πόλι.

Κι' ἂν τώρα κατηφῆς οἱ γῆς
καὶ μὲ τὰς νέας ἐκλογὰς
ποσὼς δὲν συγκινεῖται,
φιλόπατρις δὲν εἶσαι.

Δὲν πρέπει σὰν μικρόνυχος τὸ θάρος σου νὰ χάνῃς,
κι' ἂν μίαν διαδήλωσιν τοῦλάχιστον δὲν κάνῃς,
θὰ μείνης ἀρηιόπολις καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον,
μῆτε σὲ τάφους θὰ μ' ἔμωρῃς νὰ κάθῃσαι προγόνων.

Κορόδι φώναζε κι' Ἐλῆα,
σῆκωνε καὶ καθρόνια,
νὰ μὴν ξεχνῶμε τὰ παλῆα,
τὰ δοξασμένα χρόνια.

Κι' ἐγὼ μετέχω δι' ὧδων
ἀγῶνος σωτηρίου,
κι' ἂς πᾶμε μόνοι στὴν ὁδὸν
τῆς τρίτης Σεπτεμβρίου,
κι' ὥσως ἐμπρὸς μας ἡ σιὰ τοῦ γέροντος νὰ προβάλλῃ
μὲ ξέσκεπο κεφάλι.

'Ελπιζε, Περικλέτο μου, καὶ πίστευε καὶ πῆδα,
κανένα κράτος κι' ἀνθρώπος δὲν ζῇ χωρὶς ἐλπίδα.
Πιστὸς' στοῦ κράτους τοὺς θεσμούς
ἔλα, βρε, κοινοδοδότη,
νὰ ψάλλωμε χαιρετισμούς
τοῦ Μήτσου καὶ τοῦ Κόντη.

Χαιρετισμοὶ μεγάλοι
τοῦ Κόντη καὶ τοῦ Ράλλη.

Φ.—Χαῖρε, Κόντε, ποῦ σοῦ πρέπει νὰ κορδώνεσαι' ψηλά,
ποῦσαι κι' ἀνθρώπος ποζέ,
κι' ἔχεις τὸν Ζυγομαλά,
τὸν Δεβίδη, τὸν Σκουζέ.

Χαῖρε, ποῦ σ' αὐτὰ τὰ χρόνια
δὲν φωνάζουν γιὰ κορόδινα,
μὰ βαστοῦν ἐλθαῖς, Κορφαῖτη,
τόσοι ποῦροι Κορδοναῖοι.

Χαῖρε, ποῦ' δικό σου κόμμα
βλέπει Κορδοναῖους πρώτους,
χαῖρε, λιγερό μου σῶμα,
ποῦ δὲν σκιάζεσαι μὲ κρότους

Χαῖρε, ποῦ μὲ σακαράκα τὴν κομψή σου ζώνεις μέση,
χαῖρε, ποῦ κανέναν ὕμνος καὶ γιὰ σένα δὲν θ' ἀρκεῖ.

Π.—Χαῖρε, Βουλῆς ἀσφράδιον, πηγὴ τῆς εὐφραδείας,
χαῖρε, ποῦ νέον Ἀλᾶν καθέναν σὲ κηρύττει,
χαῖρε, κι' ὁ Στεφανόπουλος, ὁ στόλος τῆς Παιδείας,
χαῖρε, μὲ τὴν Σύνοδο καὶ τὸν Μητροπολίτη.

Χαῖρε, ποῦ σοῦ οἰχτήκανε μεγάλα φαρδομάνικα
καὶ μεροῦδες ἀπαθῶς τὰ καραμάνικα,
χαῖρε, ποῦ σὺ δὲν εἴθευρες τὸ κάζο πῶς συνέβη,
χαῖρε, ποῦ σὺ πᾶν πῶς μ' αὐτὰ τὸ κόμμα κινδυνεύει.

Χαῖρε, Κορφαῖτη, ποῦ κρατεῖς
τὸν Πάπ' ἀπὸ τὰ γένεια,
καὶ μὲ παππάδες συζητεῖς
κι' ἔχεις γιὰ τούτους ἔννοια.

Χαῖρε, ποῦ καὶ σὲ σπῆνι σου μαζί των σημαίων
καὶ σὰν Κορφαῖτης εὐλαβῇς τὸ χέρι των ἐφίλησες,
καὶ τοῦ Στεφανοπούλου σου δὲν ἔξω πῶς τοῦ φάνη
καὶ σὲ μπελάδες σ' ἔβαλε μ' αὐτὸν τὸν Μητροφάνη.

Χαῖρε, καὶ πάλι, ποῦ γι' αὐτὸ
ἐξέστ' ἡ φῆσις πᾶσα,
χαῖρε, ποῦ σὺ κίανε γραφτὸ
νὰ μπλέξῃς μὲ τὰ ράσα.

Χαῖρε, ποῦ τῶν φιλιῶν σου τὰς ἀμαρτίας αἴρεις,
χαῖρε, ποῦ ψάλλον τὴν ἑλῆα καὶ νέοι καὶ νεάνιδες,
καὶ σκέπτεσαι' στῆς ἐκλογαῖς πῶς νὰ τὰ καταφέρῃς
μὲ τοὺς Μητροπολίτηδες καὶ μὲ τοὺς Μητροφάνηδες.

Χαῖρε, ποῦ τώρα φοικῇς
νὰ βλέπῃς μαῦρο χοῦμα,
κι' ἐμπρὸς' αἰὲς μαῦρος τὰς σιὰς
τοῦ μετὰ τὸ κάθε κόμμα.

Τρεῖς χαῖρε, ποῦ σ' ἐσκόνισαν ἐσρατεῖων γνώσεις,
ποῦ μ' Ἐκκλησίας δίκαια κοντεύεις νὰ σοστίσης,
καὶ θέλεις καὶ τὴν Σύνοδο νὰ τὴν ὑποχωρήσῃς,
μὰ καὶ τὸν πρὶν' Ἡγούμενο νὰ τὸν εὐχαριστήσῃς.

Χαῖρε, ποῦ σ' ἐξάλισαν μὲ τοῦτα καὶ μ' ἐκεῖνα,
χαῖρε, ποῦ τὰ κατάφερες κι' ἐσφάλισαν τὰ χεῖλη των,
κι' ἐσκάρωσες συνδυασμὸ μεγάλο στὴν' Ἀθήνα

κι' ὡς ὄγδοον παρέλαβες Δούμαν τὸν πολυφίλητον,
ὅστις τὰ μάλα πρόθυμος τοὺς ψηφοφόρους δέχεται
ἑστῶν Φιλελλήνων τὴν ὁδὸν, κι' ὅλοι σ' ἐκεῖνον τρέχετε.

Χαῖρε, ποῦ μὲ προγράμματα γυρίζουνε πλατεῖα
οἱ φίλοι τοῦ συνδυασμοῦ καὶ κάνουν διμιλίας,
χαῖρε, ποῦ πᾶν σὶδὸ Δρόπεσι κι' ἐκεῖ σὶτὴν Κερατιὰ
τοὺς γάνωσαν τὸ κέρατο μὲ τὰς ἐπαγγελίας.

Χαῖρε, ποῦ πῆγαν ἔπειτα σὶτᾶν καὶ κάτω Λιόσα
κι' ἐκεῖ τοὺς εἶπαν τόσα.

Χαῖρε, ποῦ σὺ δὲν ἔρχεσαι σὲ τέτοια πανηγύρια,
μήτε σ' ἐξώστιας ὁμιλεῖς, μήτε σὲ παραθύρια,
καὶ τοὺς ἀφίνεις μοναχοὺς σὰν σὼϊ τυλικάτο
νὰ τρέχουν ἄνω κάτω.

Χαῖρε, ποῦ τὸ ποδάρι σου κουνῶντας το, Κορφιᾶτη,
θέλεις θριάμβους ἐκλογῶν, ἀλλὰ μὲ τὸ ραχάτι.

Τοῖς χαῖρε, ποῦ τσακίσματα
παραπολλά μᾶς κάνεις,
χαῖρε, ποῦ χαιρετίσματα
στέλλει κι' ὁ Μητροφάνης.

Χαῖρε, διάδοχε κλεινὴ συμβόλου δοξασμένου,
χαῖρε, ποῦ νᾶχης τὴν εὐχὴ τοῦ πρόφην' Ἡγουμένου.
Χαῖρε, ποῦ πάλι κόντεψε νὰ γίνῃ πατατόκα,
χαῖρε τῆς ψωροκώστενας νυμφίε Σακαράκα.

Π. — Χαῖρε καὶ σὺ, τοῦ Κορδοῦ τοῦ μεγάλε κληρονόμῃ,
κουμπάρε λαοφίλητε καὶ τῶν Ρωμούνων τρόμῃ.
Χαῖρε, παιδί τῆς μπάτσικας, ποῦ ξέρεις κι' ἀπὸ σκάκι,
χαῖρε, ποῦ θέλεις νὰ φορῇς λιβρέα καὶ σακάκι.

Χαῖρε, ποῦ τρέχεις καὶ μιλεῖς
ἐδῶ κι' ἐκεῖ μὲ πνεῦμα,
καὶ μὲ τοὺς φίλους πηλαλεῖς
νὰ σχηματίσης ρεῦμα.

Χαῖρε, ποῦ σὰν τὸν Σκαρπινᾶ δὲν σὲ κουράζει κόπος
καὶ μὲ τοὺς φίλους σὶτὰ χωριὰ μιλεῖς ἀδιοπροσώπως.
Χαῖρε, ποῦ καταδέχεσαι μονάχος νὰ γυρίσης
καὶ μὲ τοὺς κοντοβράκηδες ποτήρια νὰ τζουγκρίζης.

Χαῖρε, Ράλλη, ποῦ στεγνώνει μὲ τοὺς λόγους ὁ λαιμός σου,
χαῖρε, ποῦ κι' ὁ Πεσμαζόγλους εἶναι σὶτὸν συνδυασμό σου,
χαῖρε, ποῦ σὺ τοὺς πρώτους θᾶβγῃ, καθὼς τώρα λέγ' ἡ φήμη,
χαῖρε, Μῆτσο, ποῦ κντιάζεις ἄσπρο καὶ τὸν Ἰμβραήμη.

Χαῖρε, ποῦ συχνὰ μᾶς κάνεις τὸν Οὐλάνδο τὸν φουριόζο,
ποῦ σὲ λὲν καὶ σένα Δία,
καὶ θὰ πᾶς περιοδεῖα
γὰ νὰ πῆς τὸ πρόγραμμα σου, ποῦναι προῦμα γκρανιόζο.

Χαῖρε, Μῆτσο παλληκάρι
κι' ἀρχηγὲ τοῦ Κορδοῦ, ἡ
ἑπὶ τοὺς γὰ τὸν Λαχοβάρη,
ἑπὶ τοὺς γὰ τὸν Ποινίου.

Χαῖρε, ποῦ τὴν Θεσσαλία
μὲ τὸν Γιάρο θ' ἀφυπνίσῃς,
χαῖρε, ποῦ καὶ τὴν Ἠλεῖα
μὲ Βουλκὰν θὰ συγκινήσῃς.

Χαῖρε, ποῦ σὺ τὸν γυρισμό σου
νίκης μέλος θ' ἀντηχῇ,
κι' ἀπὸ τὸν συνδυασμό σου
θὰ σοῦ γίν' ὑποδοχή.

Χαῖρε, ποῦ γίνεις φοβέρα καὶ τοῦ κόμματος τῆς μούγγας
καὶ θρηνοῦν τὰ πάχη των,
χαῖρε, ποῦ γίνεις τσοπάνης κι' ἐτοιμῆς εὐρῆκης στρούγγας
κράτος ἀπροσμάχητον.

Φ. — Λοιπὸν κι' οἱ δύο χαίρετε, φῶσιτῃρες τηλαυγείς,
δι' ὁμοφώνου σήμερα κρανγάζομεν κραυγῇς.
Κυρία ψωροκώστενα, καὶ σὺ μὲ τοὺς χαῖρε,
πρὸς χάριν σου καὶ τῶρ' ἀγῶν
καὶ σωτηρίων ἐκλογῶν
πολυπαθεῖς ἡμέραι.

Χαῖρε, ποῦ μόρτηδες ἀργοὶ
πρὸς δροῶν προχωροῦν,
χαῖρε, ποῦ φεύγουν' Ὑπουργοὶ
γὰ νὰ ψηφοθηροῦν.

Χαῖρε, ποῦ ψάλλουν ἐκλογεῖς
μεγάλα νικητήρια
τοῖς ὑπερμάχοις στρατηγοῖς
εἶδος εὐχαριστήρια.

Π. — Χαῖρ' ἐκλογῶν Βασιλείον καὶ θρέμμα τῆς Χιμαλῆς,
ποῦ σὲ παθῶν ἡμέρας
τελεῖς Κρονίων ἐορτάς,
σὲ κάλπαις ξεφαντόνεις,
καὶ μὲ τὰ σύμβολα σκιριτῆς
ἐκείνων ποῦ σκοτόνεις.

Χαῖρε, ποῦ τρέχω μὲ κερί νὰ βρῶ κανένα τάλαρο
καὶ γὰ τὸν Θεοτόκαρο γκαρίζω καὶ τὸν Ράλλαρο.
Χαῖρε, ποῦ σήμερα κι' ἐγὼ δοξάζω τὸ Κουβέρο,
καὶ ρίχνομαι σὶτὸν Φασουλῇ κι' ἀλύπητα τὸν δέρο.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Λοιπὸν ὁ Μπάμπης Ἀννίος θὰ κάμῃ τὴν Δευτέραν
διάλεξιν σὶτὸν Παρτασσὸν πᾶσιν ὠραιοτέραν.
Ὁ μακαρίτης Σύλλογος ὁ τῶν Εἰσαγγελῶν
ἀποτελεῖ τὸ θέμα του, καὶ φαντασθῆτε πλέον
πόσα τὸ χιῶμαρ τὸ γνωστὸν θὰ σᾶς εἴπῃ τοῦ Μπάμπη,
ποῦ πάντοτε τὸ πνεῦμα του χαριτωμένον λάμπει.

Ἐγὼ σὶτὴν Πόλ' οἱ γάμοι Κορνηλίας Πρεβεζιότου
καὶ Μανώλη Ταβανιώτου,
κι' ὁ Ρωμὸς τοὺς ἐπευχήθῃ νά γαί' σὶτὴν ζωὴ των ὅλα
ρόδινα καὶ μυροβόλα.

Τὸν φίλον μᾶς τὸν ἄγνωστον εὐχαριστοῦμεν πάλιν
δι' ὅσῃν τρέφει πρὸς ἡμᾶς ἐκτίμησιν μεγάλην.